

lyrica non tantum, verum etiam epica in Græcia a poëtis, qui ea conscripserant, decantata exemplis Hesiodi & Homeri probat. A Græcis ad Latinos sive Romanos, qui in omnibus Græcos æmulati sunt, derivatum hoc studium, minus tamen excultum scribit, quod horum lingua musicæ parum apta sit. Tandem interjectis plurimis ad antiquitatem pertinentibus monet auctor, Gallorum linguam, quæ poësi & musicæ aptissima est, dramaticis musicis prorsus convenire: quæ a Lullio (Mr. Lully) ad summam gloriam evecta sint, cum eorum ortus in Gallia rudis admodum fuerit, & peregrinatoribus debeatur. Hos enim e terra sancta, Hierosolymis, Compostella, aliisque sanctis locis adventantes in itinere sacros de morte filii Dei, sanctorum vita, rebus gestis, miraculis & martyrio, extremo item iudicio hymnos composuisse, quos in patriam reversi coram plebe cecinerunt: mox in Italia & Gallia theatra extruxisse, & cantus actionibus vivis ac gestibus adjuviffe. Has musicæ dramaticæ reliquias a piis in ecclesia hominibus conservatas, anteduoscentos quasi annos Cardinali Riario, Sixti IV. Pontificis nepoti, primum ad dramata in Italia instauranda theatrum ut extrueret, occasionem suppeditasse juventutis exercendæ gratia, ex epistola nuncupatoria Sulpitii, Vitruvio præmissa probat. Haud ita multo post profana argumenta in scenam prolata e nuptiarum Galeatii, Mediolanensium ducis, & Isabellæ Arragoniæ, in quibus mimorum, cantorum & histrionum cantibus ludisque veteres

*Dramatum
ortus in
Gallia ad-
modum ru-
dis fuit, &
peregrina-
toribus de-
betur.*

*Instaurata
eadem in
Italia.*